

культурного різноманіття у формуванні міжнародних команд як ключовий фактор, що сприяє створенню ефективних та продуктивних комунікативних структур.

Дослідження Герта Хофстеде вказують на те, що культури мають свої власні унікальні моделі цінностей, які визначають підходи до рішення проблем та управління в міжнародних командах. Ці різні моделі цінностей в культурах стають основою для розширення можливого спектру стратегій у міжнародних командах. Наприклад, країни з високим колективізмом можуть підкреслювати командну роботу та співпрацю, тоді як культури з високим індивідуалізмом можуть підтримувати більш індивідуалізований підхід до завдань [1]. Це розуміння різниць у цінностях та підходах дає можливість керівництву та членам команди пристосовувати свої підходи до вирішення проблем, роблячи їх більш адаптивними та ефективними в міжкультурному середовищі. Такі дослідження стають важливою основою для розуміння та управління культурними відмінностями в міжнародних командах.

Едвард Холл має іншу точку зору на формування культури, а саме ставить питання культури як галузі знань соціальної спільноти. На відміну від поглядів Хофстеде, що спільнота складається з окремих людей, Холл досліджує вплив колективного досвіду групи. На прикладі класифікації повідомлень, різниці у сприйнятті часу та простору, Холл наводить нову концепцію про вплив оточення і типів інформаційного метаболізму на якісні прояви обміну інформацією [2]. Так, у вивченні транскультурної комунікації, останні досягнення в галузі крос-культурних комунікацій відносяться до сприйняття інформації, що змінюється залежно від контексту. Висококонтекстуальне повідомлення - це комунікація, де одержувач володіє значною частиною необхідної інформації та має загальні знання, тоді як менша, деталізована частина передається у явній формі повідомлення. Низькоконтекстуальне спілкування - навпаки, полягає в передачі значної кількості інформації прямо у тексті повідомлення.

Дослідження вчених у цій галузі відображають, що культурне різноманіття не лише створює основу для різноманітних підходів у міжнародних командах, але й є ключовим фактором успіху. Розуміння цих відмінностей та їх використання для досягнення спільної мети стає стратегічно важливим елементом управління міжнародними командами. Таким чином, культурне різноманіття виступає не лише як фундамент, але й як каталізатор успішності у формуванні міжнародних команд.

Література:

1. Крос-культурна комунікація за Хофстеде: дані замість припущень. URL: <https://www.ba.in.ua/2023/07/28/kros-kulturna-komunikacziya-za-hofstede-dani-zamist-prypushhen/> (дата звернення: 4.12.2023)

2. Хмара М.П., Пилипенко Б.Г. Крос-культурний менеджмент міжнародних корпорацій. *Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво*. 2020. № 6 (117). С. 20-28. URL: http://www.econom.stateandregions.zp.ua/journal/2020/6_2020/5.pdf (дата звернення: 5.12.2023)

Савкін І. В., аспірант кафедри економіки,
Академія праці, соціальних відносин і туризму,
м. Київ, Україна

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ СУТНОСТІ І ПОНЯТТЯ РЕВІТАЛІЗАЦІЇ ІСТОРИЧНИХ ОБ'ЄКТІВ НЕРУХОМОСТІ

Вперше поняття ревіталізації з'явилося в антропологічних науках у США. Його представив Е. Уоллес (А. Wallace), який досліджував культуру індіанців. У своїй праці вчений описав «ревіталізаційні рухи» у їхніх племенах [1]. Вони були переселені під

впливом наступаючої європейської цивілізації, що супроводжувалося зростанням бідності, духовним і культурним занепадом. На основі вивчення поведінки племен дослідник сформулював визначення ревіталізації як дій, спрямованих на створення більш задовольняючих умов життя шляхом внутрішнього оновлення. У наступні роки в США її необхідність стає ще нагальнішою, оскільки посилюється проблема темношкірих мешканців, які живуть у бідних кварталах і нетрях, де панують безробіття та високий рівень злочинності. Ця ситуація актуалізувала в американській спільноті необхідність проведення заходів щодо подолання глибоких соціальних поділів, застосовуючи ревіталізацію занедбаних територій.

Поняття «ревіталізація» (від лат. *re...* – відновлювальна дія, *vita* – життя, *vitalis* – життєздатний; дослівно: повернення життя, оживлення) характеризує процеси відновлення і відтворення. Воно використовується в науковій і практичній діяльності різних сфер (медицина, гідрологія, техніка, архітектура, урбаністика тощо). Так, у медицині ревіталізація означає омолодження старіючого організму за допомогою засобів регенеративної біомедицини (наприклад, за допомогою засобів, отриманих із стовбурових клітин організму) [2]. У гідрології під ревіталізацією розуміють відновлення водотоків або ж певних їхніх ділянок до того рівня, що був у періоді існування річки до індустріального освоєння цієї території [2].

Повертаючись до етимології слова «ревіталізація», можна припустити, що про неї слід говорити тоді, коли її об'єкт у широкому розумінні «позбавлений належного життя». В урбаністиці така територія характеризується деградованим простором, нефункціональною інфраструктурою, порушенням основних сфер життєдіяльності міста. На ній посилюються негативні явища соціального характеру: бідність, суспільне виключення, безробіття, низькі доступність і якість публічних послуг, незадовільні умови проживання, злочинність, низький рівень освіти та соціального капіталу, депопуляція, а також екологічні проблеми. Урбанізована територія, на яку спрямована ревіталізація, перебуває в чітко вираженому кризовому стані. У цьому випадку «повернення життя» означає вихід з кризи та забезпечення розвитку на певній території.

Цілі ревіталізації мають бути сформульовані відповідно до специфіки локальних проблем та внутрішнього потенціалу, визначених під час діагностики історичних об'єктів нерухомості деградованої території. У підсумку має бути забезпечена їхня взаємопов'язаність у напрямі створення передумов для розвитку історичних об'єктів нерухомості.

Розробляючи програму ревіталізації, необхідно встановити її зв'язок із стратегією розвитку міста та іншими програмними документами. Так, заходи відновлення історичних об'єктів нерухомості мають узгоджуватися зі стратегічними напрямками розвитку міста, діючими секторальними й інвестиційними програмами, а також відповідати місцевому плану просторового розвитку. Інтеграція програми ревіталізації історичних об'єктів нерухомості з цими документами дозволить гармонізувати внутрішньо-міський розвиток. Для мінімізації ризиків несприятливих наслідків відродження території необхідно також оцінити вплив програми на міське середовище в цілому.

Для пошуку інновацій щодо ревіталізації історичних об'єктів нерухомості актуальним є бенчмаркінг, який спрямований на виявлення та імплементацію кращого досвіду в певній сфері. Застосування бенчмаркінгу в процесі планування заходів ревіталізації забезпечить обізнаність розробників політики про кращі практики відродження деградованих територій, поширені в інших містах, у т. ч. за кордоном [2]. Тим самим це дозволить обґрунтувати якісні управлінські рішення в умовах відкритості до змін.

Найкращі ідеї ревіталізації історичних об'єктів нерухомості не будуть реалізовані за умови відсутності потрібних джерел фінансування. Програма ревіталізації історичних об'єктів нерухомості повинна опиратися на чітко окреслені фінансові механізми. Розроблення бюджету програми має відбуватися на основі залучення коштів із різних

джерел та оптимального їх використання. Передусім йдеться про публічні кошти, а також участь приватних структур у фінансуванні відповідних заходів. До них належать з-поміж інших власники нерухомості та підприємці, діючі чи потенційні суб'єкти ділової активності у зоні ревіталізації історичних об'єктів нерухомості. На їхню зацікавленість інвестуванням в інфраструктурні об'єкти, що знаходяться на деградованій території, позитивно впливає застосування механізмів публічно-приватного партнерства.

Література:

1. Горблюк С. А. Громадська партисипація у політиці ревіталізації міста. *Теорія та практика державного управління*. 2020. № 4 (71). С. 118-125. URL: <https://periodicals.karazin.ua/tpdu/article/view/20707>
2. Горблюк С. А. Процесна модель вироблення публічної політики ревіталізації міста. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2020. № 4 (47). С.113-122.

Сибірцев В. В.

доктор економічних наук, професор
завідувач кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Стратегія успішного розвитку національних економічних систем держав-лідерів останніми роками тісно пов'язана з лідерством у дослідженнях і розробках, появою нових знань, розвитком високотехнологічного виробництва і створенням масових інноваційних продуктів [1].

Інновації визначають успіх країни в глобальному конкурентному середовищі. Вони сприяють розвитку нових технологій, підвищують продуктивність та забезпечують сталий економічний розвиток.

Активна інноваційна політика привертає увагу інвесторів, які бачать можливість участі у розвитку передових технологій. У свою чергу, політику, яка стимулює дослідження та розвиток, робить доступними ресурси для інноваційних проєктів і сприяє створенню сприятливого середовища для підтримки інновацій на рівні держави визначає державне фінансове регулювання.

Основні принципи державного фінансового регулювання інноваційного розвитку економіки:

1. Сприяння науковим дослідженням та розвитку нових технологій. Держава надає гранти для наукових досліджень та розробляє програми стимулювання інновацій у науці та технологіях.

2. Створення фінансових інструментів для підтримки інноваційних проєктів. Шляхом розробки і реалізації таких фінансових механізмів, як венчурний капітал та фонди підтримки інновацій, держава залучає інвестиції в перспективні проєкти, стимулює інвестиції у високотехнологічні галузі.

3. Регулювання податкової політики для стимулювання досліджень та розвитку. Держава встановлює податкові пільги для компаній, що здійснюють дослідження та впроваджують інновації, сприяє збільшенню фінансової привабливості таких проєктів.

Першочерговими завданнями державного фінансового регулювання інноваційного розвитку економіки є фінансова підтримка та формування ефективної інфраструктури для інновацій.